

Proloog

1995

~ Libby ~

'Anne is mijn beste vriendin.'

Zo, dat is eruit.

'Anne is mijn beste vriendin.' Dat zeg ik in de tegenwoordige tijd, want ik denk niet graag aan haar alsof ze er niet meer is. Nee, ik denk aan haar alsof ze ... weg is. Ergens naartoe waar ik haar niet meer elke dag kan spreken, zoals vroeger.

Toen Anne ... er niet meer was, dacht ik eerst dat ik twee opties had. Eén: gek worden. Twee: sterven van eenzaamheid. Er bleek een derde optie te zijn, die niet bij me was opgekomen. Maar dat is dan ook eigenlijk de kern van mijn verhaal. Van ons verhaal, dat begon in het najaar van 1990.

Het begin

~ Olivia ~

Als iemand me de avond dat ik Anne voor het eerst ontmoette, verteld had dat we vriendinnen zouden worden, zou ik hem of haar voor gek verklaard hebben. Gewoon stapelgek. Wat ik niet leuk vond aan Anne? Ik kan gemakkelijker vertellen wat ik wél leuk aan haar vond. Haar sjaal. Dat was het wel zo'n beetje. Haar kanariegele sjaal. Als die nog wat strakker om haar hals had gezeten, had ik het misschien nog leuker gevonden. Anne had iets wat me tegen de haren in streek.

Het was eind oktober, bij een footballwedstrijd op de middelbare school. 'Onze' ploeg speelde voor de regionale titel en het was die avond ijskoud, zoals wel vaker in North Dakota. Mijn stemming sloot er aardig bij aan: kil. Onze zoon Brian speelde. Nou ja, eigenlijk stond hij aan de zijlijn, want bij regionale wedstrijden mogen eerstejaars niet vaak het veld op. Brian bezat echter het talent om zelfs aan de zijlijn blessures op te lopen. Bob en ik vonden het daarom onze ouderlijke plicht om hem te komen aanmoedigen, met onze verzekeringspas in de aanslag. Toen wist ik nog niet dat Brians aanleg voor letsel me een van de mooiste dingen van mijn leven zou opleveren.

Uit mijn ooghoek zag ik dat Dan Jordan, het zelfbenoemde ontvangstcomité van Brewster, met een pas gearriveerd stel op sleeptouw langs de zijlijn liep. Hij stond om de haverklap stil om hen aan mensen voor te stellen, alsof ze van koninklijken bloede waren. Het interesseerde me eigenlijk niet zo.

Eerlijk gezegd stond ik in Brewster niet als een van de aardigste mensen bekend, dus het feit dat Anne mij niet zo boeide als ze de rest van de mensen leek te boeien, verbaasde mezelf niet. Ik heb een sterke mening die ik niet onder stoelen of banken steek. En Anne leek gewoon zo'n type dat als vanzelf de beste vriendjes zou worden met alle anderen. Niet met mij.

Ik kon niet voorkomen dat ik het een en ander oppikte van de gesprekken die in mijn richting dreven. Tussen het geluid van de spelers die tegen elkaar aan beukten en het uitzinnige gegil van de cheerleaders door kon ik de hoofdlijnen opvangen. Ze waren pas naar Brewster verhuisd. Hij was verzekeringsagent en daarom meestal op pad. Ze waren in Brewster komen wonen, omdat dat mooi centraal lag in zijn werkgebied.

Nu ik terugkijk, weet ik dat Anne die avond vreselijk haar best deed om op praktisch iedereen een goede indruk te maken. En dat ging haar goed af. Ik zag Joan en Connie, de enige vrouwen die min of meer vriendinnen van me waren, druk kletsend achter Anne aan lopen.

Ik ergerde me al aan Anne voordat ik goed en wel met haar kennis had gemaakt. De manier waarop ze iedereen met 'Hooooiii!' begroette als ze werd voorgesteld, bijvoorbeeld. Dan trok ze haar te schattige paarse wanten uit om hun een hand te geven. De anderen moesten dan allemaal hun handen uit hun zakken of onder hun armen vandaan frummelen en hun eigen handschoenen uittrekken, alleen om haar parmantige handje met de lange slanke vingers te kunnen schudden. Het viel me pas veel later op dat Anne kromme duimen had.

En haar kapsel! Een wirwar van kastanjebruine pijpenkrullen die aan alle kanten onder haar paarse mutsje vandaan sprongen, waar nota bene een kwastje aan hing. Schattiger kon gewoon niet.

Maar het vervelendste vond ik het moment dat Dan tegen haar zei: 'Ik wil je graag voorstellen aan Olivia Marsden, de volksschrijver van Brewster', waarmee hij refereerde aan mijn column in de plaatselijke krant.

'Hooooiii!' zei Anne, terwijl ze haar handschoen uittrok. 'Olivia. Die naam kan ik wel onthouden. Ik heb een kat gehad die "Olivia" heette. Mijn zus en ik noemden haar altijd "Libby". We waren dól op dat beest. Prettig kennis te maken, Libby.'

Nou, insgelijks miauw. Niemand, maar dan ook echt níemand, noemde me 'Libby'.

O, en heb ik al verteld dat Anne om een of andere onnaspeurlijke reden aan me bleef plakken als koude macaroni met kaas aan een aanrechtblad? Die vrouw was niet bij me weg te branden, niet goedschiks en niet kwaadschiks. De rest van de wedstrijd zat ze aan me vastgekleefd, hoeveel mensen er ook langskwamen waar ze 'hooiii' tegen kon zeggen.

~ Anne ~

Toen ik Libby ontmoette, wist ik meteen dat ik haar wel zou mogen. Het kwam die avond niet in me op dat we zulke goede vriendinnen zouden worden, maar ik wist gelijk dat het zou klikken.

Ze was zo rustig. Niet zoals de anderen, die mijn hand op en neer pompten en me ondertussen uitnodigden voor een kopje koffie, samen lunchen, een etentje of een vergadering van de oudercommissie, of een andersoortig onoprecht wij-worden-vast-de-beste-vrienden prietpraatje hielden dat bij zo'n eerste kennismaking schijnt te horen. Zulke dingen deed Libby niet. Ze stond daar gewoon in haar zwarte wollen jas, terwijl haar adem kleine wolkjes in de avondlucht vormde, knikte me lichtjes toe en zei met een flauwe glimlach: 'Welkom.' Daarna richtte ze haar aandacht weer op de wedstrijd.

Ik benijdde haar om haar terughoudendheid. Ik wist gewoon dat zij nooit 'ja' zou zeggen om iemand anders een goed gevoel te geven, of 'nee' gevolgd door miljoenen excuses om haar schuldgevoel weg te praten. Libby was zo iemand die 'ja' of 'nee' zei en het daarbij liet. Zo iemand die geen spelletje met je speelt, maar gewoon zegt waar het op staat. Zo'n persoon hoopte ik ook te worden, na deze verhuizing.

In de kerk waar we voor de verhuizing kerkten, zat een oudere vrouw die ook zo op me overkwam. Als je haar zag, wist je gelijk dat ze karakter had. Ze had een koninklijke houding en als ze iets zei, klonk het bijna alsof haar woorden rechtstreeks uit de Bijbel kwamen. Begrijp me niet verkeerd, ze was niet zo iemand die alles wat je zegt met een bijbelcitaat beantwoordt. Maar wat ze zei, was wijs en

meelevend en de manier waarop ze het zei, was als een warm bad. Zo wilde ik ook graag worden. De manier waarop Libby erbij stond, en ook haar eenvoudige, maar welgemeende woorden, deden me een beetje aan die vrouw denken. Ja, ik mocht Libby gelijk. Alleen naast haar staan was al rustgevend. Dus deed ik dat maar.

~ Olivia ~

Emily, onze dochter van tien, had vijf jaar lang gezeurd dat ze graag op pianoles wilde. En ik had de boot net zo lang afgehouden.

Aan mijn eigen pianolessen van vroeger had ik niets dan slechte herinneringen overgehouden. Dat vreselijke getik van de metronoom, terwijl mijn lerares met een liniaal het ritme meesloeg. Was ik zo slecht dat ik twee dingen nodig had om de tijd bij te houden? Ik weet best dat mensen denken dat zulk soort dingen alleen in slechte films gebeuren, maar mijn lerares heeft me echt een keer met een liniaal een tik op mijn handen gegeven toen ze vond dat ik niet goed in het ritme speelde. Na dat voorval ging ik naar huis om mijn moeder in niet mis te verstane woorden duidelijk te maken dat ik weigerde nog langer naar pianoles te gaan. Om mijn punt kracht bij te zetten, pakte ik mijn pianoboek en probeerde het in tweeën te scheuren. Het dramatische moment werd een beetje bedorven doordat het boek te dik was en ik te zwak, om het in één keer door te scheuren. Maar ik kan me na al die jaren nog steeds herinneren hoe goed het voelde om die pagina's een voor een uit het boek te scheuren, terwijl mijn moeder er stomverbaasd naar stond te kijken. Toen ik klaar was, liep ze naar de telefoon, belde de pianolerares en zei: 'We zijn erachter gekomen dat het heel lastig wordt voor Olivia om dit jaar nog langer pianoles te volgen.' Blijkbaar had ze door dat ik het meende.

Mijn moeder zou niettemin het laatste woord krijgen.

Al koesterde ik warme herinneringen aan de kerstavonden rond de piano (als mijn moeder *Jingle Bells* speelde en wij ons best deden wijs te houden), ik had geen enkele behoefte gevoeld om er zelf weer achter te kruipen. Toch had mijn moeder blijkbaar nooit de hoop

opgegeven dat ik het instrument zou gaan waarderen, want vijf jaar geleden, kort na haar overlijden, kreeg ik een telefoontje van mijn broer. 'Mam heeft jou de piano nagelaten.'

O.

Sinds die tijd had het oude mahoniehouten instrument in een uit-hoek van de huiskamer gestaan. Het was best een handige plek voor de schoolfoto's van de kinderen en voor mijn enige echte Waterford-vaas, een huwelijkscadeau van Bobs oma. En als we eens een keertje extra zitplekken nodig hadden, bewees de pianokruk zijn nut. Maar behalve Emily had volgens mij niemand van ons in de afgelopen vijf jaar ook maar meer dan een enkele gedachte aan de piano zelf gewijd. Het was vast een moment van zwakte, of ik had last van PMS (waar ik sentimenteel van werd), maar toen Emily die keer vroeg of ze op pianoles mocht (op zo'n toon van 'ik kan het altijd proberen'), gaf ik haar niet de gebruikelijke preek dat pianoles duur zijn en dat ze elke dag zou moeten oefenen. In plaats daarvan zei ik dat ik er eens over na zou denken. En dat deed ik ook.

Brewster is zo groot dat geen van de inwoners je helemaal vreemd is, maar dat je ook niet iedereen bij naam kent. Ik vroeg eerst maar eens wat rond en kreeg via via de naam van ene mevrouw Abbot, die net begonnen was met het geven van pianoles. Ik had geluk, want toen ik de volgende dag boodschappen deed, viel mijn oog op een A4'tje met een plaatje van een miniatuurvleugel, met daarboven in grote letters 'pianoles' en daaronder van die schattige afscheurstrookjes met een telefoonnummer erop. 'Mevrouw Abbot' stond erbij.

Toen ik het nummer belde en de stem aan de andere kant van de lijn hoorde, wist ik onmiddellijk dat het Anne was.

'Hooiii! Dit is het antwoordapparaat van de familie Abbot! We kunnen de telefoon even niet opnemen, maar als je een boodschap achterlaat ...'

Het scheelde niet veel of ik had opgehangen, maar het was zo onverwacht en Emily wilde zo graag pianoles dat ik voordat ik het wist een boodschap insprak. 'Je weet waarschijnlijk niet meer wie ik ben ... maar we hebben elkaar een paar weken geleden ontmoet bij de footballwedstrijd ... en eh, ik heb gehoord dat je pianoles geeft ...

eh, als ik de verkeerde mevrouw Abbot te pakken heb, hoor ik het graag even. O, ja, ik ben Oliva Marsden ... Libby ... de kat, weet je nog?’

Ooit ga ik een antwoordapparaat uitvinden dat bellers de mogelijkheid biedt hun ingesproken boodschap achteraf te wissen. Hallo zeg, hoe kreeg ik het voor elkaar zó chaotisch en onzeker over te komen? Ik besloot mijn frustratie in daden om te zetten en liep naar mijn computer. De deadline voor mijn wekelijkse column naderde en een column over antwoordapparaten leek me de ideale manier om mijn frustratie te uiten.

Ik had amper de eerste alinea getikt toen de telefoon ging.

‘Libby, hooiii!’

Het was Anne. Mevrouw Anne Abbot. Zelfs haar naam was overdreven schattig. Nou zeg, ze was net terug van het aanplakken van haar laatste A4'tjes met afscheurstrookjes. Ze was niet de verkeerde mevrouw Abbot. Ja, ze gaf pianoles. Ze zou Emily graag lesgeven.

Dat verbaasde me niks.

Emily vond het helemaal geweldig dat Anne haar pianolerares werd. ‘O, mam,’dweept ze toen ik haar na haar eerste les oppikte, ‘mevrouw Abbot, o, ik bedoel Anne, ze vroeg of ik haar “Anne” wilde noemen. Mam, echt, ze is zo gaaf. Ze hebben geen kinderen of zo, nog niet tenminste, maar ik kon wel zien dat ze verliefd zijn. Haar man, Kevin, is verzekeringsagent, en hij is heel veel weg, dus daarom geeft Anne pianoles, zodat ze contact heeft met andere mensen wanneer hij weg is. En ze is dol op chocola en ze houdt van rood en ze heeft een hekel aan bellen, daar krijgt ze een zeer oor van, en weet je dat ze vroeger een kat had die “Olivia” heette? Net als jij. Maar ze ging dood, niet jij, maar de kat, en Anne was zo verdrietig en ...’

Hallo zeg, waar betaalde ik eigenlijk lesgeld voor? Voor een psychoanalyse van dat mens? Ik dacht dat ze Emily piano zou leren spelen. Maar, ere wie ere toekomt, toen we thuiskwamen ging Emily meteen achter onze fris afgestofte piano zitten en begon te oefenen.

Toen Bob die avond thuiskwam uit zijn werk, zat Emily nog steeds achter de piano. Ze speelde zelfs een enigszins herkenbaar melodietje.

'Is dat *Chopsticks*?' vroeg Bob. 'Volgens mij heb ik dat sinds groep vier niet meer gehoord. Emmy, ik ben onder de indruk.' Bob ging bij de piano staan en pingelde hetzelfde melodietje een octaaf hoger. Hij kreeg het op de een of andere manier voor elkaar zich aan te passen aan Emily's ongelijke ritme. Zo'n grote glimlach als vervolgens op Emily's gezicht verscheen, had ik in jaren niet gezien. Ik wist ook niet dat Bob kon pianospelen, al was het dan maar *Chopsticks*.

Nu al wat nieuws geleerd dankzij Anne.

~ Anne ~

Ik realiseer me nu dat Libby en ik zonder Emily waarschijnlijk nooit vriendinnen zouden zijn geworden. Ik had echt geen idee dat het voor Libby afkeer op het eerste gezicht was geweest. Libby zwaaide elke week als ze Emily kwam brengen vriendelijk naar me vanuit de auto. Zo kwam het tenminste op mij over. De reden achter het feit dat ze na de les nooit even binnenkwam, ontging me volkomen. Ik nam gewoon aan dat ze het druk had en zo snel mogelijk naar huis wilde. Emily had daarentegen alle tijd om te kletsen. Omdat Emily mijn eerste, maar in die tijd ook enige leerling was, en Kevin bijna voortdurend op pad was, zat ik nogal om gezelschap verlegen, denk ik. Ik was al blij met dat van iemand van tien. Emily leerde vlot; ze vloog door haar toonladders en lessen heen en praatte ondertussen aan één stuk door. Ik had nog nooit eerder meegemaakt dat een leerling in de maat van de muziek kon praten, terwijl ze speelde. In een vierkwartsmaat zei Emily bijvoorbeeld: 'Ik-heb-ru-zie ... met-een-vriend-in ... Ik-had-een-acht ... voor-lee-ee-zen.' In een driekwartsmaat zei ze bijvoorbeeld in de maat met haar vingers: 'Ik-vind-jouw ... huis-echt-mooi ... Als-mam-nu ... vrien-din-nen ... wordt-met-jou. Als ze het laatste stuk dat ze als huiswerk had opgekregen, uitgespeeld had, keek ze me aan met zo'n grijns als die van de kat uit *Alice in Wonderland*. Ze had me om haar lenige vingertje gewonden en dat wist ze.

Ik betrapte mezelf erop dat ik me door Emily's lessen heen haastte, zodat we nog tijd zouden overhouden om een kopje thee te drinken, iets waarover Emily gezegd had: 'Net als Assepoester op het bal. Maar

niet toen die gemene stiefzusters zo gemeen tegen haar deden.' Ik deed altijd een paar flinke scheppen suiker in haar thee en had meestal ook een schaal koekjes klaarstaan. De overgebleven koekjes gaf ik Emily mee naar huis. Kevin was toch nooit thuis en ik vond er niks aan om alleen koekjes te eten. Ik had gebeden dat ik nieuwe vriendinnen mocht krijgen in Brewster. 'Al is het er maar één, Heer.' En ik dacht dat Libby niet voor niets mijn pad had gekruist. Koekjes leken mij een vrij onschuldige manier om haar te laten weten dat ik openstond voor vriendschap.

Ik had er geen idee van dat Emily bij haar moeder in de auto sprong, Libby de koekjes aanbood en vervolgens tijdens de hele rit naar huis woord voor woord herhaalde wat ik allemaal gezegd had. Nu ik Libby door en door ken, snap ik dat ze me als bedreiging zag voor de vriendschappen die ze zo zorgvuldig had opgebouwd. Ze dacht zelfs een tijdje dat ik een gevaar vormde voor haar relatie met Emily. Ik kwam erachter dat Libby niet zo gemakkelijk vrienden maakte. Maar als ze eenmaal vriendschap met je gesloten had, dan was ze ook een echte vriendin. Er staat ergens in Spreuken dat een echte vriend soms meer toegewijd is dan een broer. Dat bleek in mijn geval voor Libby te gelden. Zonder enige twijfel.

~ Olivia ~

'Wat wil ze nou met die koekjes? Denkt ze soms dat ikzelf niet kan bakken?' Ik had uiteindelijk mijn onredelijke en ongefundeerde afkeer van Anne aan mijn vriendin Joan opgebiecht.

'Joh, niet moeilijk over doen.' Joan nam een grote slok van haar koffie. 'Zie het gewoon als een klusje minder op je actielijstje. Trouwens, Joey moet volgende week trakteren op school, denk je dat je haar zover kunt krijgen een lading voor mij te bakken?' Zoals gewoonlijk maakte Joan er een grapje van en veranderde ze vervolgens van onderwerp. 'Ik ben van plan auberginekleurige highlights in mijn haar te laten zetten, maar Jacob zegt ...'

Ik had er gelijk spijt van dat ik over Anne begonnen was, want hoewel het erop leek dat Joan niet eens had geluisterd, wist ik dat ze

binnen een uur aan de telefoon zou hangen om Connie te vertellen wat ik had gezegd.

Op dat moment waren Joan en Connie de enige mensen in mijn leven die ik tot mijn vriendengroep kon rekenen. Ik besepte best dat onze vriendschap zo oppervlakkig was dat een vis het er amper in zou kunnen uithouden, maar ik was net een meerval die probeerde te blijven zwemmen in mijn goeie ouwe vijver.

Connie had vroeger bij dezelfde bank gewerkt als mijn man, Bob. Ik had haar tien jaar geleden ontmoet bij een kerstborrel. Toen het gesprek op de komende fondswervingsactie voor school was gekomen, had ze gevraagd of ik wilde flyeren in onze buurt. Omdat ze een collega van Bob was, had ik het gevoel gehad dat ik gewoon braaf moest doen wat er van me werd gevraagd. Naderhand had ze me een paar keer gebeld om samen te gaan lunchen. Drie jaar geleden had Connie haar baan opgezegd om als zelfstandig binnenhuisarchitecte aan de slag te gaan. Ze was heel gedreven in haar werk. Als ze iets in haar hoofd had, liet ze er niets en niemand tussen komen. Het mag duidelijk zijn dat haar zaken floreerden, maar onze vriendschap niet.

Met Joan wist je tenminste waar je aan toe was. Haar had ik, heel toepasselijk, in de kapsalon ontmoet. Ze had me ervan beschuldigd dat ik Jacob, onze kapper, van haar af wilde pakken. Hij was bezig geweest met mijn gebruikelijke knipbeurt – om de zes weken, kaarsrecht, op schouderlengte – toen Joan een kwartier te vroeg naar binnen was gearriveerd (een kappersafspraak was het enige waar ze ooit te vroeg voor kwam) en me mee had gedeeld: 'Je zit op mijn stoel!'

'Oké, goudlokje,' had ik geantwoord, terwijl ik een hoofdbeweging naar Jacob had gemaakt, 'als de wolf klaar met me is, kom ik uit je stoel!'

Het was grappig bedoeld geweest, maar toen ik hoorde hoe het eruit kwam, merkte ikzelf ook dat het kattig klonk. Ik probeerde mijn excuses aan te bieden, maar Joan begon te lachen. Zo'n hoge, schaterende meisjeslach dat ik voordat ik het wist meelachte.

Tegen de tijd dat Jacob klaar was met het bijwerken van de hap die hij uit mijn haar geknipt had toen ik mijn hoofd had bewogen, had Joan een kop koffie gepakt. Ze was in de stoel naast me gaan zit-

ten om Jacob en mij te vertellen waar haar nieuwste dilemma uit bestond. Voor zover ik het me kan herinneren, had het iets te maken met haar 'waardeloze eerste man en zijn knalrode Camaro'. Wat het ook was, ze liet me niet gaan tot ze me het hele vreselijke en verdriegtige verhaal verteld had. Dus we ruilden van stoel en ik luisterde maar en luisterde maar. Wat kon die vrouw praten! Toen de volgende klant al zat te wachten, was Joan nog niet klaar. Ik belandde in een cafeetje verderop met een kop koffie en bleef luisteren. Het was uit te houden omdat Joan ook grappig was. Het was bijna net zo leuk als een slaapfeestje op de middelbare school, zo'n feestje waar de meiden gierend van de lach over jongens kletsten, maar waar ik nooit voor uitgenodigd was. Twee uur later onderbrak ik Joan om te zeggen dat het tijd was om Emily bij de oppas op te halen.

Dat is nu acht jaar geleden. Sinds die tijd overleggen Joan en ik over het tijdstip van onze kappersafspraken, zodat we tijdens onze bezoeken aan Jacob kunnen bijkletsen. We knopen er altijd een hele dag aan vast en lachen veel. Dat wil zeggen: Joan praat en ik lach. Joan zegt zelf dat ze niet zo goed kan luisteren. Daar heeft ze gelijk in.

'Halló, is er iemand thuis?' Joan wapperde met haar hand voor mijn gezicht.

'O, sorry! Ik keek op mijn horloge. 'Ik was er even niet meer bij, geloof ik.'

Om eerlijk te zijn voelde ik me schuldig over mijn ongefundeerde kritiek op Anne. 'Sorry, Joan, ik moet er helaas alweer vandoor.' Ik trok mijn jas aan en pakte mijn autosleutel.

'Maar ik zou je net vertellen over mijn afspraakje van vorige week.' Joan trok een meisjesachtige pruillip die zoveel als 'ik voel me gekwetst' betekende.

Nou, jammer dan, ik voelde me ook gekwetst, omdat ze nooit naar me luisterde of echt oppikte wat ik zei. 'Ik moet echt gaan, Joan', zei ik. Het was een zwak excuus, dus ik probeerde het een beetje te verzachten door eraan toe te voegen: 'Bel me later deze week dan neem ik er de tijd voor.'

Ik reed een beetje door de stad tot het tijd was om Emily op te halen. De nare dingen over Anne die ik tegen Joan had gezegd,

galmden door mijn gedachten. Ik zette de radio luider om mijn gedachten te overstemmen, maar het werkte niet.

Emily wipte na haar pianoles in de auto. Ze had schuimbelletjes in haar mondhoek, zó graag wilde ze blijkbaar haar Anne-nieuwtjes spuien. Ze had ook weer een schaal koekjes meegekregen.

‘Anne had zo’n leuke lange, blauwe rok aan, vandaag.’ Emily had een dromerige uitdrukking op haar gezicht. ‘Het stond haar zo goed, mam. Mjammie, deze koekjes zijn zooo lekker. Anne heeft me een foto laten zien van haar tweelingzus en ze lijken helemaal niet op elkaar. Mam, wil jij ook een koekje? Anne zei dat ze heel veel verschillen. Niet de koekjes, zij en haar zus. Weet je dat er bij Anne népappels op tafel liggen? Ze zei dat elk huis een beetje rood nodig heeft. Ik heb gezegd dat ik het heel mooi vond.’

Geweldig, nou krijgt mijn dochter al een voorliefde voor nepfruit, door die ideale koekjesbakkende juffertje-leuke-rok-pianolerares.

Mijn schuldgevoel over het feit dat ik me tegen Joan over haar beklaagd had, was snel verdwenen. Maar vervolgens bezorgde ik mezelf een rotgevoel door thuis mijn frustraties op de anderen te botvieren. Eerst schreeuwde ik tegen Brian, omdat ik over zijn tennischoenen struikelde, die hij bij de voordeur had laten liggen. Daarna viel ik uit tegen Emily over het feit dat ze eens op moest houden met die afgrijselijke toonladders. Om niemand over te slaan gaf ik Bob nog een uitbrander dat hij zijn hamer niet had opgeruimd nadat hij de losse tafelpoot had vastgemaakt waar ik over had lopen zeuren. Jammer dat we geen hond hadden, anders had ik die nog op zijn kop kunnen geven.

En dat allemaal vanwege een schaal koekjes.

~ Anne ~

Als ik erop terugkijk, realiseer ik me dat die eerste maanden in Brewster afschuwelijk waren. Al had het woord ‘afschuwelijk’ toen een heel andere betekenis voor me dan tegenwoordig. Maar in die tijd was ik blij dat we verhuisd waren. Het was onze vijfde verhuizing in acht jaar huwelijk en ik ging ervan uit dat het de laatste was. Ik was er vooral

blij mee dat we nu een huis gekócht hadden en dat Kevin me had beloofd dat hij elke avond thuis zou komen.

We verhuisden naar ons 'bungalowtje', zoals Dan Jordan het had genoemd toen hij me zijn visitekaartje overhandigde, waar 'vast-goedmagneet' op stond. 'Het huis moet hier en daar wat opgelapt worden, maar dat kun je met een goedgevulde gereedschapskist en wat spierballen prima zelf.' Hij gaf Kevin een knipoog.

Jammer genoeg waren mijn spierballen de enige die beschikbaar waren.

Kevin had me beloofd dat er na deze verhuizing dingen zouden veranderen. Brewster lag midden in zijn werkgebied. Nou, dan kon hij elke avond thuiskomen. Nou, dan konden we altijd samen warm eten. Nou, ik heb geen idee waarom ik hem geloofde.

Dus daar ging ik dan: mijn enthousiaste spierballetjes schilderden, plakten behang en schrobden het huis tot in de laatste hoekjes. Kevin hield zich aan zijn belofte om thuis te zijn voor het avondeten. Drie weken tenminste. Daarna kreeg ik dezelfde argumenten te horen als voorheen: 'Ik moet heel veel telefoontjes plegen en het is veel makkelijker als ik daar blijf slapen.' 'Ik pak al die afspraken in een keer, zodat ik later meer tijd heb om thuis te zijn.' Hij was dan wel verkoper van beroep, maar die mooie praatjes liet ik me niet meer aansmeren.

In de twee plaatsen waar we als laatste gewoond hadden, hadden we in een soort niemandsland geleefd. Ik verwachtte destijds elk moment dat Kevin thuis zou komen om te zeggen dat we gingen verhuizen. Ik sloot me nergens bij aan, omdat ik het te moeilijk vond om contacten aan te gaan als we toch weer weggingen. Dat had ik wel geleerd van onze eerste drie standplaatsen, zoals ik ze was gaan noemen. Het waren oorden waar we als een traag passerende vrachttrein doorheen waren getrokken. Soms vroeg ik me af of daar nog mensen waren die zich mij konden herinneren. Was er ooit iemand die zei: 'Herinner je je Anne nog? Ze droeg altijd van die paarse wanten?' Of: 'Wat had ik zonder Anne moeten beginnen?' Ik betwijfelde het. Ik sloot me af, omdat ik niet wéér afscheid wilde nemen.

Maar deze keer zou het anders gaan. Kevin had het beloofd. En ik wilde hem graag geloven. Maar als hij er niet voor ging zorgen dat het anders werd, dan zou ik dat zelf doen.

Ik bad er al een paar jaar voor dat Kevin ernaar zou gaan verlangen vaker thuis te zijn. De dingen waarvan hij vond dat hij ons ervan moest voorzien, vond ik lang niet zo nodig als hij. Ik had geprobeerd hem uit te leggen dat ik liever tijd met hem had dan al die dingen, maar daarop reageerde hij dan met: 'Nog een paar jaar, Anne, en dan heb je het allebei ... spullen en mij.'

Mijn zus Andrea had al jaren geleden gevraagd waarom ik eigenlijk bij hem bleef.

'Het is een stuk onbenul, Anne, dump die vent.'

Maar zo gemakkelijk lag het niet. Ik hield van Kevin, compleet met al zijn fouten. Hij deed niet lelijk tegen me, hij was zeker een harde werker – een aanbeveling in de ogen van mijn vader – én ik was met hem getrouwd. Die huwelijksbeloften had ik heel bewust afgelegd. In goede en in slechte tijden. Als dit de slechte tijden waren, nou, dan was het nog goed te doen. Ik bleef gewoon hopen dat Kevin zou ontdekken dat hij liever bij mij thuis was, dan ergens anders om zijn zelf uitgestippelde carrière ladder te beklimmen. Tot het zover was, zou ik eenzaam op hem wachten. En blijven bidden.

Ik moet toegeven dat ik bij die eerste footballwedstrijd in Brewster naar mogelijke vriendinnen had gespeurd. We woonden op dat moment een maand hier en ik had me tussen het klussen door gerealiseerd dat ik niet meer van Kevin zou zien dat in onze vorige woonplaats. Ik voelde me eenzaam, dus ik was maar al te graag ingegaan op Dans aanbod om mee naar de wedstrijd te gaan, zodat hij Kevin en mij kon laten zien 'wat Brewster onder gastvrijheid verstaat'. Kevin had er ook wel oren naar gehad. Elke gelegenheid om mensen te ontmoeten was in zijn ogen een markt waar potentiële klanten rondliepen.

Ik had die avond met zo veel mensen kennism gemaakt, dat mijn hoofd ervan tolde. Naast Libby kon ik me na de wedstrijd alleen nog Joan en Connie herinneren. De enige reden waarom ik me Joan herinnerde, was omdat ze achter me aan was blijven lopen, terwijl ze de ene na de andere vraag op me afvuurde, alsof ik aan een spelshow meedeed of zoiets. Connie herinnerde ik me omdat ze me haar visitekaartje had aangereikt, met de opmerking: 'Voor het geval jullie hulp nodig hebben met jullie opknappertje.'

Iedereen deed ontzettend aardig en dat was het probleem; ze waren té aardig. Het gaf me het gevoel dat Brewster zo klein was dat de mensen allemaal op hun oude vrienden uitgekeken waren en op zoek waren naar nieuwe. Naar mij om precies te zijn. Libby was de enige die niet met me dweeptte, me geen visitekaartje aanreikte en me niet het gevoel gaf dat ze iets van me wilde. Ze was de enige die me aankeek, begroette en vervolgens liet voor wat ik was.

Zoals ik al zei, geloof ik mensen graag op hun woord en toen Libby 'welkom in Brewster' zei, nam ik aan dat ze dat meende.

Wist ik veel dat ze me niet mocht.

~ Olivia ~

Emily had al ruim een maand pianoles. Verbazingwekkend hoeveel een pianolerares een leerling in vier weken kon vertellen. Ik had opgevangen dat Anne van kaarsen hield en van boeken. Dat sprak in haar voordeel, moet ik toegeven. Ze had een hekel aan gladiolen. Daar moest ik Emily even over doorvragen. Wie had er nou een hekel aan gladiolen? Maar Emily was zo gecharmeerd van Anne dat ze het er volledig mee eens was dat gladiolen lange, slungelige bloemen waren en veel te opzichtig in welk boeket dan ook. Dat laatste leek me een letterlijk citaat. Anne was op de middelbare school niet cum laude geslaagd omdat ze haar rijexamen had verprutst. En haar man was bijna altijd weg.

Binnen vier weken wist ik meer van Anne dan van Joan en Connie. O, even over die twee: Joan was twee keer gaan koffiedrinken met Anne, en Connie was bij haar geweest om wat advies te geven over de aankleding van het huis. Tjongejonge, was die even lekker mijn vriendinnen aan het inpikken!

Toen ik Anne bij die footballwedstrijd zag, had ik gelijk aangevoeld dat ze me mijn enige vriendinnen zou afpakken. Waarom verbaasde het me dan dat ze Joans levensverhaal al gehoord had en binnenkort dat van Connie vast ook zou horen? Was ik boos omdat ze niet geïnteresseerd was in mijn levensverhaal?